

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδοῦ Προαστείου ἀριθ. 10
Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου, — Λέοντος Δε-Τενσώ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σμυρναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Νικολάου Πολεβόη : ΛΙΟΥΔΑΜΙΛΑ, Ρωσικὸν διήγημα, (τέλος).

**ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτέα**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 8.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

Μία χεὶρ ἔφαυσε τὸν ὄμρον του. (Σελὶς 831).

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὄπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΙΣ Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Διήγημα
τῆς Ἀγγλίδος κ. Robinson.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Z'

Ὁ χορὸς εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀκμὴν του. Τὰ ζεύγη περιδινοῦνται ἢ κινοῦνται νοθρότερον. Πᾶσαι αἱ καλλοναὶ καὶ αἱ ἐπισημότητες τῆς παροικουμένης αὐτόθι κατὰ τὸν χειμῶνα κοινωνίας εὐρίσκονται συνηγμένοι εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἐπαύλεως Δ' Ἐρίν. Τόσον αἰθρία καὶ τόσον μελιχίος εἶνε ἡ νύξ, ὥστε ἄφησαν ἀνοικτὰ ὅλα τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν βλέποντα εὐρέα παραθύρα. Ριπαὶ μεμυρωμένοι ἀνέμου, προερχόμενοι ἐκ τοῦ πελάγους, ἀναμίγνυνται μὲ τὴν διαχεομένην περὶ ξαύνην ἀρμονίαν. Πανηγυρίζουσι οὐ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ ἀλλὰ καὶ πᾶσαι ὁμοῦ αἱ αἰσθήσεις.

Ζῆ τις, ἢ μᾶλλον πλανᾶται, ἐν πλήρει ὀνειρῷ. Βλέπων διερχόμενα ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πολυφῶτων τὰ ἐνηγκαλισμένα ζεύγη καταλαμβάνεται βαθμηδὸν ὑπὸ τῆς βραδείας γοητείας τῆς καθιστώσης ἀναίσθητον τὴν ψυχὴν πρὸς τὰς γηίνους συγκινήσεις καὶ προσεληθῆς αὐτὴν ὀλόκληρον εἰς συγκινήσεις ἄλλας, δοκιμασθείσης ἤδη, διαφανείσας εἰς κόσμον ἄλλον, δι' οὗ νομίζει τις ὅτι διήλθε φερόμενος ἐπὶ πτερώγων θαυμασιῶν.

Εὐθύς ὡς ἀντήχησε τὸ προανάκρουσμα τῆς ὀρχήστρας, ὁ Φριδερίκος ἠσθάνθη τὴν ἐπήρεια τῆς ζάλης ταύτης. Μένει ἀπομεμονωμένος, κεκρυμμένος, ὅσον ἠδυνήθη περισσότερο ἀπὸ τῶν βλεμμάτων, ἐντὸς τοῦ σκιοφωτοῦ τοῦ βάθους παραθύρου τινός, οὗ τὰ βαρέα παραπετάσματα κινεῖ θωπευτικῶς μετὰ θροῦ ἢ αὖρα. Μένει ἐκεῖ μονήρης, ἀφανής, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς

καλυπτομένους ὑπὸ τῆς ἀορίστου ὀμίχλης τῶν δακρῶν.

Περὶ αὐτόν, ἐντὸς τῆς ἀπαστραπτούσης αἰθούσης, βλέπει τὸ φῶς τῶν πολυφῶτων ἀντανακλώμενον ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, ἐπὶ τῶν κρυστάλλων τῶν ἐνετικῶν κατόπτρων, ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῶν τραπεζίων, ἐπὶ τῶν ἐξαισιῶν τιμαλφῶν κοσμημάτων, τῶν προσηρημομένων εἰς τὴν κόμην καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῶν γυναικῶν. Περὶ αὐτὸν περιπίπτανται συγκεχυμένα ὑπερφυσικαὶ γοητεῖαι. Ὁ θορυβῶδης ἤχος τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἐκμηδενίζει πάντα θόρυβον συνδιαλέξεων, πάντα ψιθυρον φωνῶν. Μεγάλοι ὀφθαλμοὶ παρατηροῦσιν αὐτὸν λαθραῖως, σάρκες σφριγῶσαι ὑπάρχουσι περὶ αὐτοῦ, σώματα ραδιναὶ καὶ εὐλύγιστα, ἐν χαύνῃ στάσει, προκαλοῦντα τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐναγκαλισμῶν καὶ τῶν φρικιάσεων τῆς θριαμβευοῦσης ἠδυπαθείας. Ἐκ τοῦ μεθυστικοῦ ἐκείνου πίνακος ἔν ὄν λείπει ἐν τούτοις, ἐκεῖνο οὐτινος αὐτὸς ἀναμένει τὴν ἔλευσιν μετὰ τινος τρόμου.

Διότι ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ γεύματος ἡ Λευκὴ δὲν ἐφάνη, ἡ Λευκὴ, τὸ λατρευτὸν πλάσμα, ἢ τόσον ὠραία, ἢ τόσον προσφιλέης, ὥστε νὰ διαφύγη πᾶσαν ἐπίγειον σύγκρισιν. Ποῦ εἶνε; τί κάμνει κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν; Χάριν αὐτοῦ, εἶπον, διωργανώθη ἡ ἑορτή. Πάντες τὸν ἐχαιρέτισαν, πάντες ἀπήθονον αὐτῷ εὐμενῆ τινα λόγον. Αἱ γυναῖκες ἐπεδαψίλευσαν αὐτῷ τὰ μειδιάματά των, οἱ ἄνδρες τὰ φθονερά των φιλοφρονήματα. Περιβεβλημένοι τὴν εὐγενῆ καὶ αὐστηρὰν στολήν του διήλθε διὰ τῆς αἰθούσης ὡς θριαμβεύων κατακτητής. Κεκμηκῶς δὲ καὶ καταβεβλημένος ἐκ τῆς παραφορᾶς ἐκείνης τοῦ πυρετοῦ μετέβη πρὸς τὴν παράμερον ἐκείνην γωνίαν ἐπιζητῶν τὴν δρόσον, ἧς εἶχεν ἀνάγκην τὸ πνεῦμά του μᾶλλον ἢ τὸ φλέγον μέτωπόν του.

Ἡ Λευκὴ; ποῦ εἶνε ἡ Λευκὴ; Θὰ φανῆ ἄρα γε μετ' ὀλίγον; Ὁ Φριδερίκος τρέμει ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ.

— Ἔστω! Τότε λοιπὸν δὲν θὰ χορεύσωμεν στρόβιλον, ἀπλοῦστατα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντηχοῦσιν ἀκόμη ἐντὸς τοῦ κεκμηκῶτος ἐγκεφάλου του. Βεβαίως θὰ εἰσέλθῃ μετ' ὀλίγον ἐρειδομένη εἰς τὸν βραχίονα εὐειδοῦς τινος νέου, ὑπερηφάνου, διότι ὁδηγεῖ τὴν ἐξαισιῶν ἐκείνην καλλονὴν, ἧς ἡ φήμη ἐξαπλοῦται ἀπὸ Καννῶν μέχρι Βιντεμίλλης. Θὰ διέλθῃ ἀναμέσον τῶν ὀμίλων καὶ μόλις ἀντηχήσῃ ὁ ρυθμὸς στροβίλου τινός τοῦ Στραῦος ἢ τοῦ Μετραῦ θὰ περάσῃ ἔμπροσθέν του μεμυρωμένη, χαύνη, κλίνουσα ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τοῦ ἐρωτευμένου χορευτοῦ τῆς. «Δὲν θὰ χορεύσωμεν στρόβιλον». Βέβαια, ὁμοῦ δὲν θὰ χορεύσωσιν· ἀλλ' ἐκείνην τίς θὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ χορεύσῃ; Διατί ν' ἀπαρηνηθῇ τὴν μαγεῖαν, τὴν παραφορὰν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος συντεθέντος ἐκείνου ρυθμοῦ;

Ἴδου ἐν τούτοις ἀκούονται φωναί. Ἡ ὀρχήστρα σιγᾶ ἀφίνουσα εἰς τοὺς χορευτὰς τὸν ἐπαρκῆ καιρὸν ὅπως ἀναπνεύσωσιν. Ὁ Φριδερίκος ἀνεσκίρτησεν. Ἐνόμισεν

ὅτι ψιθυρὸς τις ἠγέρθη εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῶν αἰθουσῶν. Ὁ ψιθυρὸς αὐξάνει καὶ διαδίδεται. Τὸ οὖς τοῦ νέου, συνειθισμένου καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἐπιλέπτους ἀποχρώσεις τοῦ ἤχου, διακρίνει τὸν κρότον τὸν προερχόμενον ἐκ θαυμαστικῶν ἐπιφωνημάτων. Ἡ καρδιά του πάλαι βιαίως. Θεέ μου! Τί ἄρα γε συμβαίνει; Αἱ φωναὶ πλησιαζοῦν. Νομίζει τις ὅτι ἀκούει τὸν ἀκατάπαυστον θόρυβον πλήθους συνοδεύοντος βασιλισσάν τινα. Ἦδη οἱ ὄμιλοι διέρχονται πολυαριθμότεροι ἔμπροσθέν του, πυκνότεροι, ἐπιρραίπτοντες ἐπ' αὐτοῦ τὴν σκιάν των. Προησθάνθη καὶ ἐμάντευσε τί συμβαίνει. Εἶνε ἐκείνη!

Ναί, ἐκείνη! Ἴδου αὐτὴ! Ἐνεφανίσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκολουθίας τῶν κολάκων τῆς. Ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἐνσάρκωσιν ὀπτασίας ὀνειροῦ. Τὸν ἀναζητεῖ ἔρχεται πρὸς αὐτόν.

Ἡ καρδιά τοῦ Φριδερίκου δὲν πάλαι πλέον. Μηχανικῶς ἐγείρεται πορευόμενος πρὸς συνάντησίν τῆς. Χωρὶς δὲ νὰ τὴν βλέπῃ, διότι φρικίαις σφοδρὰ κλονίζει τὸ σῶμά του καὶ ἀγλὺς σκέπει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀκούει φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ:

— Λοιπὸν, κύριε Πλεμόν, εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν γνωρίζετε νὰ χορεύητε τὸν στρόβιλον;

Τὴν φωνὴν ταύτην γινώσκει καλῶς ὁ Φριδερίκος· καὶ ὅμως νομίζει ὅτι τὴν ἀκούει διὰ πρώτην φοράν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ ὀρχήστρα ἐκτελεῖ τὸ προανάκρουσμα. Μικρὰ χειροκτιοφόρος χεὶρ ἀναζητεῖ τὴν ἰδικήν του, ἑτέρα χεὶρ ἀποτίθεται ἐπὶ τῆς ἐπωμίδος του καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιῷ του βραχίονος αἰσθάνεται τὸ γλυκὺ βάρος, τὴν γλυκεῖαν χλιαρότητα τοῦ θώρακος τῆς. Ἐτελείωσεν! Ὁ στρόβιλος πληροῖ τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τοῦ ἰλίγγου του. Ἐν τῇ μυστηριώδει δὲ περιπλοκῇ των τὰ δύο ἐκεῖνα νέα καὶ ὠραῖα ὄντα ἄλλην δὲν ἔχουσι συνείδησιν εἰμὴ τοῦ ἔρωτος, τοῦ παραφέροντος αὐτοὺς ἐξάλλους εἰς τὸν οὐρανόν...

Εἶνε ἡ τρίτη ὥρα τῆς πρωίας. Βραδέως τὸ πλῆθος ἀραιοῦται. Ὁ Πλεμόν ἀπεσύρθη καὶ αὐθις εἰς τὴν σκιερὰν γωνίαν, ἐξ ἧς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ πλέον. Ἐμείνει κρατῶν τὸ μέτωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ βλέπων μακρόθεν σπινθηροβολοῦσαν τὴν Μεσόγειον ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ φωτός τὰ καταπίπτοντα ἐκ τοῦ στερεώματος. Ἄλλως τε τὰ πάντα ἐτελείωσεν. Ἡ Λευκὴ δὲν ἀνεφάνη. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ στιγμή ἐκείνη τῆς μέθης ἤρκει εἰς τὸν φιλοξενούμενόν τῆς. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐμελλε νὰ ἔχῃ ἐπαύριον καὶ τοιαύτην μάστιγα, ὥστε ὁ ἥλιος θὰ ἐφαίνετο πένθιμος καὶ τὸ κυανοῦν στερεώμα, τὸ ἀγλαίσθεν ὑπὸ νυκτερινῶν ὀπτασιῶν, θὰ ἐφαίνετο ζοφερόν ὡς πένθιμος μανδύς.

Καθόσον σκέπτεται, καθόσον ὁ λαισμός του καθίσταται εὐκρινέστερος ὁ Φριδερίκος αἰσθάνεται ὅτι λυγμοὶ συρροῦνται εἰς τὸ στήθος του. Πνίγεται θέλει νὰ κλαύσῃ. Ἄλλ' ἐκεῖ, ἔμπροσθεν.

ἀδιαφόρων ἐκείνων καὶ τῶν εὐδαιμόνων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θρηνῇ. Ὡ! τίς ἠδύνατο νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, τὸ τορπιλλοβόλου του, τὸ παρὰ τῶν κυμάτων ταλαιπωρούμενον 29 του, καὶ τοὺς σφοδρὸς ἐκ τῆς θαλάσσης κλονισμοὺς καὶ τὸ βίαιον πνεῦμα τοῦ ἀνέμου;

Πάντες ἀπεσύρθησαν. Αὐτὸς ἔμενον ἀκώμη θεωρῶν, μὴ συλλογισθεὶς ὅτι καὶ δι' αὐτόν, ὡς διὰ τοὺς ἄλλους, εἶχεν ἐπέλθει ἡ ὥρα νὰ χαιρετίσῃ τὴν οἰκοδέσποιναν καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν δι' αὐτὸν προσδιωρισμένον δωμάτιον. Αἴφνης ἡ μόνωσις τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Ἦτο μόνος, μόνος!

Τότε ὁ πόνος τῆς καρδίας του ἐξεράγη. Οἱ βραχίονές του κατέπεσον, μὴ συγκρατούμενος δὲ πλέον ἐν τῇ ἄκρᾳ σιγῇ τῆς ἀκτινοβόλου νυκτός, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς εὐδαιμονίας ἣν ἐδοκίμασεν, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ἀπέλπισίας ἣν ἡ ἡμέρα ἔμελλε νὰ συνεπιφέρῃ δι' αὐτόν, ἀφῆκε τὴν ὀδύνην του νὰ ἐκχυθῇ ἐκ τῶν ὀμμάτων του ἀνισχύρων πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά των.

Ὅπως πρὸ ὀλίγου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ στροβίλου, μία χεὶρ ἔψαυσε τὸν ὦμόν του. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐστράφη διὰ μιᾶς. Ἦτο ἐκείνη, ἐκείνη πάλιν. Εἶδε τὰς ἀπαστραπτούσας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του, τὰ δάκρυα, ἅτινα βραδέως καταρρέουσιν ἐκ τῶν ἠλιοκαῶν πκρειῶν τοῦ ναυτικοῦ. Μειδίμα διαγράφεται εἰς τὰ χεῖλη της καὶ οἱ τρυφεροὶ της δάκτυλοι τείνονται πρὸς τὴν φλέγουσαν χεῖρα τοῦ Πλεμόν.

— Ὡ! ψιθυρίζει αὐτὸς μετ' ἀπέλπισδος παραφορᾶς.

Ἡ νεῆνις δὲν ἀποσύρει τοὺς δακτύλους της.

Ἄπαξ, δὶς, τρίς ὁ νέος ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὰ χεῖλη του, οὕτως ὥστε ἐπὶ τέλους χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, κεκυφὼς ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης ἦν κατέβρεχε διὰ τῶν δακτύλων του, καταβεβλημένος ἐκ τῆς εὐδαιμονίας του ἐκράτησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στόματός του δι' ἐνὸς ἀσπασμοῦ, ἐν ᾧ ἡ Λευκὴ ἠδυνήθη νὰ αἰσθανθῇ ἄπασαν τὴν δύναμιν μεθ' ἧς ἡ ψυχὴ του ἀφιερουτο πρὸς αὐτήν.

Ἡ νύξ ἐκείνη διὰ τὸν Φριδερίκον Πλεμόν ὑπῆρξεν ἔμπλεως ἀγωνίας καὶ ἀποχαυνώσεως.

Δὲν ἐκοιμήθη ποσῶς. Εἶδε τὴν ἠὼ λυκαίνουσαν τὸν ὀρίζοντα. Ἦτο ἄρα ἡ εὐτυχία, ἣτις ἐπῆρχετο αὐτῷ διὰ τῶν πρώτων ἀκτίνας τῆς ἡμέρας;

Ἄδιαφορον! Ἡ γαλήνη ἐπανῆρχετο εἰς τὴν ψυχὴν του. Δὲν ἤθελε νὰ καταπρασθῇ. Εὐθύς ὡς ὁ καιρὸς ἤθελε τοῦ τὸ ἐπιτρέψει θὰ ἐπανέβλεπε τὴν Λευκὴν. Θὰ ποσεπάθει νὰ διαφωτίσῃ τὴν νεῆνίδα ἐζητούμενος αὐτὸς περὶ τῆς συγκινήσεως τῆς πρώτης στιγμῆς, ὀφειλομένης ἰσως τῆς ἐκπληξίν, εἰς τὴν ἀπερίσκεπτον παραφορὰν τῆς καρδίας. Ὅπως δὴποτε θὰ παρέτεινε τὴν διαμονὴν του εἰς φιλόξενον οἰκίαν, ἔνθα ἡ στιγμιαία τοῦ ἀποθάρρυνσις εἶχεν ἰσως ἐπιφέρει ἀπανόρθωτον ἐνόχλησιν.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς πρωίας ἀνηγγέλη εἰς τὸν νέον ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἔτοιμον καὶ ὅτι τὸν ἀνέμενον κάτω.

Ὡ! τί εἶνε αὐταὶ αἱ γυναῖκες τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας! Εἶνε ἀκούραστοι. Πέντε ὥραι ὑπνου ἤρκεσαν ν' ἀποδώσωσιν αὐταὶ τὴν ὀρεξίν καὶ τὴν φαιδρότητα. Ταλαίπωρε Πλεμόν! Αὐτός, ὁ ναυτικός, τὸ τέκνον τῆς θαλάσσης, ἠσθάνετο ἑαυτὸν κατακόπον ἐκ τοῦ καμάτου καὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Πράγματι τὸν ἀνέμενον πάντες, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς Λευκῆς, δροσερᾶς καὶ ἀκμαίας μετὰ τὸ πρωινὸν λουτρόν.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

XAP. ANNINOS

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Εἶναι ἤδη ἡ ἔκτη τῆς ἐσπέρας! εἶπεν, ἐπιστρέψας πλησίον τῶν κυριῶν.

— Ἀπὸ τώρα! ἐπανελάβεν ἡ νεῆνις.

— Ἀλλοίμονόν μου! ὑπετονθόρισεν ἡ παιδαγωγός. Ἡ ἐπιφώνησίς σας μ' ἐκπλήττει. Ἐγὼ ἐνόμιζον, ὅτι ἦσαν αἱ δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Παρ' ὀλίγον ἡ Ἐλενίτσα καὶ ὁ Μαυρίκιος ἐπανελάμβανον τὸ «ἀπὸ τώρα,» ὅταν, μετὰ δύο ὥρας, ὁ Σπύρος ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀποχωρήσεως καὶ ὠδήγησε τοὺς δύο αἰχμαλώτους εἰς εἶδος τι διαδρόμου, ὅστις ἀπετέλει τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῶν δωματίον.

Ὁ Μαυρίκιος ἐτοποθετήθη πρὸ τῆς θύρας, ὡς πιστὸς φύλαξ.

ΙΣΤ'.

Ἡ δευτέρα ἐκείνη νύξ τῆς αἰχμαλωσίας ὑπῆρξεν ἥττον καλή. Οἱ αἰχμαλῶται ἐκοιμήθησαν κακῶς, διότι ἦσαν ὀλιγώτερον κουρασμένοι, ὁ ἄηρ τοῦ σπηλαίου ἦτο βαρὺς καὶ προσήγγιζεν ἡ ὥρα τῆς ἐλευθερώσεως.

Ὅτε τὴν πρωίαν ἐπανεῖδον ἀλλήλους, ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Ἐλενίτσα ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσιν ἐνδομύχως ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι γλυκεῖα θυσία τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὅτι εἰς κομμωτής, εἰς λουτήρ καὶ καθαρὰ ἀσπρόρροχα ἔχουσιν ἐπίσης τὴν ἀξίαν των. Οὐχ ἥττον, ἐμειδίασαν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἠσθάνθησαν ἐκυτοὺς εὐτυχεῖς θὰ ἦσαν ὅμως εὐτυχέστεροι, ἐὰν ἐπανέβλεπον τὸν Γιάννην μετὰ τὰς τετρακισχιλίας λίρας. Οἴμοι! Μέχρι τῆς μεσημβρίας δὲν εἶχε γίνεαι εἰσέτι λόγος περὶ αὐτοῦ.

Ἡ βραδύτης ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ τοὺς τε αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ληστές. Ὁ Σπύρος δὲν ἐτραγῶδει πλέον ἀπὸ τε-

τάρτου τῆς ὥρας, οἱ τρόποι του ἐγίνοντο ψυχρότεροι, ὥστε, ἐπὶ τέλους, μόλις ἐφέρετο ἀβορρόπως.

Οἱ δύο νέοι μάτην προσεπάθουν ν' ἀποκρύπτωσιν ἀμοιβαίως τοὺς φόβους των καὶ νὰ μειδιῶσιν ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ Γιάννη πλείοτερον ἢ περὶ αὐτῶν ἐφοβοῦντο δι' αὐτόν, ὡς ἐὰν ἦτο προσφιλέστατος φίλος των. Ἡ Ἐλενίτσα προσηύχετο ἐνδομύχως ὑπὲρ τοῦ ληστοῦ, βεβαίως δ' ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιολόγου ἐκείνου ἀνθρώπου ἀνεμιγνύετο εἰς προσευχὴν. Ἡ ἀτυχὴς νεῆνις ἐθλίβετο μέχρι τοῦ σημείου, ὅτι δὲν περιέβαλε τὸν τράχηλόν του διὰ τοῦ φυλακτοῦ της, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ ἔτρεμεν, ἀλλὰ οὐχὶ ἐκ πυρετοῦ. Δύο ἡμέραι χωρὶς τέιον καὶ *kalloway pill* ἦσαν πολλαὶ δι' αὐτήν.

Αἱ ὥραι παρήρχοντο μετὰ πενθίμου βραδύτητος, διότι ἡ συνδιάλεξις, ἣτις καθίστα αὐτὰς βραχυτάτας τὴν προτεραίαν, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀνηγείρετο, ὀχρῶτερον, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, τὸ μέγα ἐμπόδιον ἐνὸς «ἰσως». Οὐδεμίαν ἐρώτησις εἶχε σημασίαν ἀπέναντι τῆς ἐρωτήσεως ταύτης, τῆς μᾶλλον τρομερᾶς καὶ σημαντικῆς:

— Πόσας ὥρας θ' ἀφήσωσι νὰ παρέλθωσι πρὶν ἢ ἀποκόψωσι τὰς κεφαλὰς ἡμῶν;

Ἄλλὰ διὰ τὸν Μαυρίκιον δὲν ἦτο αὕτη ἡ τρομερωτέρα ἐρώτησις, διότι ὑπῆρχεν ἐτέρα, ἣτις ἐπάγωνε τὸ αἷμά του, θεωμένου μετὰ φρικιάσεων τὴν ὑπέροχον καλλονὴν τῆς συντρόφου του...

Ἡ φρουρὰ ἦτο ἐν ὄπλοις. Ὁ Σπύρος καὶ δεκάς ἐτέρων ληστῶν, οἵτινες θὰ ἐλεγέ τις ὅτι εἶχον ἀναφανῆ ἀπὸ τὴν γῆν, ἐφρούρου ὀπισθεν τῶν βράχων μετὰ τυφέκια εἰς χεῖρας καὶ λαλοῦντες πρὸς ἀλλήλους διὰ μονοσυλλάβων.

Ἡ θανάσιμος ἐκείνη προσδοκία διήρκεσε μέχρι τῆς πέμπτης ἐσπερινῆς ὥρας, ὅτε φαίδρα ἀναφώνησις ἠκούσθη:

— Ὁ καπετάνιος ἔρχεται.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Γιάννης ἦτο πλησίον τοῦ σπηλαίου, κεκαλυμμένος ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ φαινόμενος κατάκοπος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του εἶχεν εὐνόητον ἔκφρασιν.

Δὲν θὰ ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν του. Χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, ἐκάλεσε περὶ ἑαυτοῦ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ εἶπεν αὐτοῖς μίαν μόνην φράσιν ἑλληνιστί.

Κραυγαὶ ἀγανακτήσεως ἀπεκριθήσαν εἰς αὐτήν.

Ἡ Ἐλενίτσα, ἐνόησασα, ἔθιξε τὸν βραχίονα τοῦ Μαυρίκιου καὶ ἐψιθύρισε μετὰ στενοχωρίας:

— Ἐλαβε μόνον τρισχιλίας λίρας.

Ὁ νεαρὸς ἰατρός προὐχώρησε μετὰ θάρρους μεταξὺ τῶν ληστῶν, ἵνα μάθῃ τί συνέβη. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλοῦστατον. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Γιάννη ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οἶκον Χάρρισων καὶ Σα, ὅπου, κατ' ἀρχάς, ἐκράτησαν αὐτὸν ἐπὶ πολλαῖς

ώρας, εἶτα δὲ τῷ ἔδωκαν μόνον τὰ τρία τέταρτα τοῦ αἰτουμένου ποσοῦ, εἰπόντες ὅτι τόσα μόνον εἶχον διαθέσιμα χρήματα.

Ὁ Γιάννης ἐξέθεσε ψυχρῶς τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ συμπεράνη, ὡς πρόεδρος γενικῆς συνελεύσεως, ὅστις ἀφίνει τοῖς μετόχοις τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίσωσιν. Ὑπέδειξεν ὅμως, ὅτι αὐτὸς θὰ ἐδέχετο καὶ θ' ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν τοῖς αἰχμαλώτοις. Ἄλλ' ὁ Σπύρος, αὐστηρὸς εἰς τὰς ἀρχάς του, ὑπεστήριξε μετὰ βιαϊότητος τὴν ἐναντίαν γνώμην.

— Μὰς γνωρίζουν, ἐκραύαζεν. Ἦξεύρουν ὅτι δὲν ἔχουν τίποτε νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ ἡμᾶς, ἐὰν ἦναι εἰλικρινεῖς, ἀλλὰ καὶ τίποτε νὰ ἐλπίσουν ἐὰν ἐναντιωθοῦν ἢ θελήσουν νὰ μὰς ἀπατήσουν. Μόνον μίαν ἀπόφασιν ἔχομεν νὰ λάβωμεν...

Ἐπέρανε δὲ τὴν φράσιν του διὰ χειρονομίας ἀπλουστάτης, ἀλλ' ἐκφραστικωτάτης.

— Ἐκπλήττομαι — εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, — ὅτι ὁ κύριος Χάρριων προσηνέχθη τοιοῦτοτρόπως. Καὶ δὲν ἔδωκεν ἐτέρας διασαφήσεις ;

— Εἰς τὸν διάβολον αἱ διασαφήσεις ! — εἶπεν ὁ Γιάννης. — Νομίζετε, ὅτι ὑπῆγα νὰ συζητήσω εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἡμπορεῖτε νὰ λάβετε σεῖς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν, διότι αὐριον θ' ἀναχωρήσετε διὰ τὴν Σμύρνην. Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν θέλωμεν νὰ σὰς κρατήσωμεν αἱ δύο κυραὶ μὰς φθάνουν.

Ὁ Μαυρίκιος διεμαρτυρήθη. Ἡ σκέψις τοῦ ν' ἀφήσῃ τὴν Ἐλενίτσαν μόνην μεταξὺ ἐκείνων τῶν θηρίων καθίστα αὐτὸν παράφρονά. Προὔτεινε νὰ διπλασιάσῃ τὸ ποσόν, ἐὰν ἤθελον νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν ὡς ὄμηρον. Δὲν ἐλάμβανεν ὅμως ὑπ' ὄψιν τὸν Σπύρον, ὅστις ἦτο ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς συμμορίας. Οὗτος ὑπεστήριζεν, ὅτι λύτρα μὴ πληρωθέντα πλήρη δὲν ἦσαν λύτρα, ὅτι οἱ λησταὶ εἶχον συμφέρον νὰ το καταστήσωσι γνωστὸν δι' αὐστηροῦ παραδείγματος καὶ ὅτι εἶχον πλήρες δικαίωμα νὰ κρατήσωσι τὰς γυναῖκας.

— Ἄλλως, προσέθετο, οἱ ξένοι δὲν πρέπει ν' ἀναμιγνύονται εἰς τὰς ὑποθέσεις μας. Αὐτοὶ περιπλέκουν τὰς συζητήσεις μας. Ὅπου λαλοῦν πολλὰ κοκόρια ἀργεῖ νὰ ἔξημερώσῃ.

Ἡ τοιαύτη ἐπίκλησις τῶν κανονισμῶν ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι οἱ αἰχμαλῶτοι ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὸ βῆθος τοῦ σπηλαίου, ὑπὸ τὴν φύλαξιν ἐνὸς τῶν ληστών. Εὐνόητος ἡ ψυχολογικὴ των κατὰστασις, ἀλλὰ δέον νὰ βραχύνωμεν τὴν διήγησιν. Μετὰ μακρὰν συζήτησιν, ὁ Γιάννης ἐπλησίασε σοβαρῶς τὸν Μαυρίκιον. Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του ἦτο τόσον παράδοξος, ὥστε οἱ αἰχμαλῶτοι ἐνόμισαν, ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐσχάτη ὥρα των. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα.

— Εἴσθε ἐλεύθεροι — εἶπεν ὁ ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναχωρήσετε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κρημνοὺς εἰς νύκτα τόσον σκοτεινὴν. Αὐριον, ἄμα ἔξημερώσῃ, ἡμπορεῖτε νὰ το πράξετε.

Πλὴν μὴ λησμονεῖτε ὅτι, χωρὶς τὸν

Γιάννην, δὲν θὰ τὴν ἐγλυτώνατε τόσον εὐθηνά.

Τὴν ἐπιούσαν, πρὸ τῆς μεσημβρίας, ὁ Μαυρίκιος καὶ αἱ δύο κυραὶ, ἐπιβαίνουσαι τῶν ὄνων των, ἐξήρχοντο τῆς τελευταίας φάραγγος τοῦ ὄρους καὶ ὁ χρησιμεύσας αὐτοῖς ὡς ὀδηγὸς ληστής ἐδαίνυσε, διὰ τῆς χειρὸς, τὰς οἰκίας τοῦ Μπουρνάβασι, ἐνθ' ἔτεινε τὴν ἐτέραν χεῖρα, ὅπως λάβῃ δῶρόν τι. Ὁ ἰατρὸς δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος τοῦ ν' ἀρνηθῇ νὰ τῷ δώσῃ ἐν νόμισμα, διότι ἡ αἴτησις καὶ ἡ ἀνασχυντία τοῦ ληστοῦ τῷ ἐφάνησαν παράδοξοι. Ἄλλως, μόνον τὸν Σπύρον ἐμίσει ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Ὁ Χάρριων καὶ ἡ σύζυγός του περιέμενον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς προτεραίας τοὺς αἰχμαλῶτους εἰς τὸ Μπουρνάβασι. Εἶχον μὲν ἔλθει ἐποχούμενοι, ἀλλ' ἔλαβον τὴν προφύλαξιν νὰ μὴ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ἢ ἓνα μόνον ὑπηρέτην καὶ νὰ μὴ ὑπερβῶσι τὰς πρώτας οἰκίας τοῦ χωρίου ἐκ φόβου μήπως οἱ κάτοικοι τούτου, φίλοι τῶν ληστῶν, ἀπατηθῶσιν ὡς πρὸς τὰς προθέσεις των. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, συνέβη σπανιώτατον πρᾶγμα : ἐθεάθη ἡ Ἄθηνά χύνουσα ὀλίγα δάκρυα.

Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ τοῦ νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς τὸν Σκῶτον τὰς σκέψεις του :

— Μοὶ ἐκάματε οἰκονομίαν χιλίων λιρῶν, κύριε Χάρριων ! σὰς παρακαλῶ ὅμως ἄλλοτε νὰ μὴ κάμνετε διαπραγματεύσεις μὲ τὸν Γιάννην. Καὶ ἀντὶ δέκα ἑκατομμυρίων δὲν ἐπεθύμουν νὰ εὐρεθῶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆς χθεσινῆς ἐσπέρας.

Ὁ κύριος Χάρριων ἐξεπλάγη.

— Πῶς ! εἶπεν. Ἐδῶκα ὅ,τι μοὶ ἐζήτησαν...

Ὁ Μαυρίκιος ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶτα, τύψας τὸ μέτωπόν του, ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Ἄ ! τί ἀνόητος εἶμαι ! — ἀνεφώνησεν. — Ὁ κύριος Γιάννης ἰδιοποιήθη προκαταβολικῶς τὸ τέταρτον τοῦ ποσοῦ. Πρὸς τίνα δύναται τις πλέον νὰ ἐμπιστευθῇ, πρὸς Θεοῦ ! Ἀρκεῖ ἔχει καλῶς ὅ,τι τελειώνει καλῶς. Αὐριον θὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα μου ν' ἀποστείλῃ ὑμῖν τετρακισχιλίαις λίρας.

— Νεανία, — ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ θεῖος τῆς Ἐλενίτσας — ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἡ ἀνεψιά μου ἀξίζει ὅσον καὶ εἰς ἀξίωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Δέν μοι ὀφείλετε εἰμὴ τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ, πληρωτέον μὲ τὴν ἀνεσίαν σας.

ΙΖ'

Οἱ ἐμπρησμοί, οἱ σεισμοὶ καὶ αἱ ὑπὸ ληστῶν ἀρπαγαὶ εἶναι λίαν συνήθεις εἰς τὴν Σμύρνην, ὥστε οἱ κάτοικοι αὐτῆς δὲν ἀπασχολοῦνται ἐπὶ μακρὸν περὶ αὐτῶν. Ἄλλὰ τὸ τελευταῖον ἐγχείρημα τοῦ Γιάννη εἶχέ τι ρομαντικόν, διεγείρον ἰδίως τὴν κοινὴν περιεργίαν.

Αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν περὶ αὐτοῦ κατὰ τὸν ἴδιον ἐκάστη αὐτῶν τρόπον, ἀλλὰ τὰ τοπικὰ χρονικὰ τὸ ἐξήτασαν ἐν ταῖς λε-

πτομερείαις, ἐπανελάβον αὐτὸ διαφοροτρόπως ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας καὶ το ἔκρινον ἐπίσης ποικιλοτρόπως, κατὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τῶν σχολιαζόντων αὐτό.

Εἰς τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν αἱ ψυχαὶ ἐξήφθησαν, μικροῦ δ' ἐδέησε νὰ παρασταθῇ ὁ Μαυρίκιος ὡς ἦρας μυθιστορήματος. Ἡμίσεια δωδεκάς ἑκατομμυριούχων δεσποινίδων περιέμενον ἐν μόνον νεῦμά του, ὅπως γίνωσι κυραὶ Βιλφερῶν καὶ τῷ ἀποδώσωσι μετὰ τόκου τὸ ποσόν, ὅπερ ἐπλήρωσε τόσον ἱπποτικῶς.

Εἰς τὰ κατώτερα κοινωνικὰ στρώματα ἐπέμενον, ὅτι ἡ Ἐλενίτσα εἶχεν ἐκτεθῆ ἀνεπανορθῶτως καὶ ὅτι ὁ γάμος μετὰ τοῦ ἰατροῦ ἦτο ὑποχρεωτικὸς. Ἀληθῶς εἶπεν ὅμως, δὲν ἦτο ἐκείνη ἡ ὑπὸ τῆς Ἄννεττας προσδοκωμένη ἐκβασίς ἢ δεσποινὶς Λεωνίδου, μὴ δυναμένη, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ πράξῃ τι ἕτερον, ἐδήλου μετὰ ψυχρότητος, ὅτι τὸ γεγονὸς δὲν ἦτο πολὺ ἐνδοξον διὰ μίαν νέαν καὶ ὅτι ὁ Γάλλος νεανίας ἐγίνωσκεν ἀριστα τί ἐπραττε, διευθυνόμενος πρὸς τὸ ὄρος. Ἄλλ' ἐλησμένοι νὰ προσθέσῃ, ὅτι ὁ Μαυρίκιος δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃ οὐδ' αὐτῆς τῆς πατρικῆς οἰκίας του, ὅπως εὖρη σύζυγον ἐπίσης ἢ μᾶλλον πλουσίαν τῆς Ἐλενίτσας καὶ ὅτι αὐτὴ αὕτη ἦτο ἡ ἀληθὴς ἔνοχος τῆς ἀρπαγῆς.

Παρὰ τῷ ὄχλῳ τοῦ πρᾶγμα συνεζητεῖτο ὑπὸ τὴν ἔσοπιν τοῦ Γιάννη καὶ τῆς συμμορίας του, πάντες δ' ὁμοφώνως παρεδέχοντο, ὅτι ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων πράξεων, οὐχὶ τόσον ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν λύτρων, ὅσον ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα τῆς ἐκτελέσεως. Ὅποιος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Γιάννης ! Νὰ ἔλθῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Σμύρνην ! Νὰ διανύσῃ πεζῇ ἑκατὸν χιλιόμετρα ἐντὸς τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων !

Ἐὰν ὅμως οἱ θαυμασταὶ του ἐγίνωσκον ὅτι ἠπάτησε τοὺς συντρόφους του, ἤθελον ἐρυθριάσει διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησιν των.

Ὁ κύριος Χάρριων, γνώστης τοῦ τόπου, εἶχεν ἐπιβάλει εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ τηρήσωσι μυστικὴν τὴν πανουργίαν τοῦ ἀρχιληστοῦ, διότι τοιοῦτοτρόπως ἐκράτει αὐτὸν ὑπὸ τὸν φόβον τῶν συμμοριτῶν αὐτοῦ καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι ἐκτὸν ἦτο θὰ ἠδύνατο νὰ περιδιαβάσῃ ἀκινδύνως.

Ἐπίσης ὁ κύριος Χάρριων, δι' ἀναγεν κούστων προσπαθειῶν, εἶχεν ἐμποδίσαι τὴν διὰ γάλλων ναυτῶν καταδίωξιν τῶν ληστών, κατορθώσας νὰ πείσῃ τὸν πλοίαρχον, ὅτι ἡ ἐκστρατεία ἤθελεν ἔχει ὡς μόνον ἀποτέλεσμα τὴν σφαγὴν τῶν αἰχμαλώτων.

— Καλὰ, εἶχεν ἀποκριθῇ ὁ ἀξιωματικὸς, ἀλλ' ἡ τιμὴ τῆς στολῆς ;

— Ὁ ἰατρὸς σας ὅμως δὲν ἔφερε τίνα, στολὴν του.

Αὕτη ἡ παρατήρησις μετέπεισε τὸν πλοίαρχον, ὅστις ἠρέκεσθη νὰ δηλώσῃ, ὅτι ἤθελε θέσει εἰς τὴν φυλακὴν τὸν Βιλφερῶν... ἐὰν ἐπέστρεφε ζῶν.

Εὐνόητον εἶναι, ὅτι, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Μαυρικίου, δὲν ἐγένετο λόγος

περί φυλακίσεώς του, ὅτι πρῶτος ὁ πλοίαρχος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, μόλις θέσαντος τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ ὅτι ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ ἐνηγκαλίσθησαν αὐτόν, διότι ἐλατρεύετο ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ πληρώματος. Τὸ γεῦμα μετεβλήθη εἰς πραγματικὴν ἐορτὴν δὲν ἔλειψαν ἡ εὐθυμία καὶ ὁ καμπανίτης, οὐδ' οἱ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον πονηροὶ ὑπαινεγμοὶ «περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς ἀνὰ τὰ ὄρη αἰχμαλωσίας». Αὐτὸς ὁ ἥρωας τῶν συμβάντων μετέσχε τῆς κοινῆς φαιδρότητος, αἰσθανόμενος ἐκυτὸν εὐτυχῆ, διότι ἠγάπα ἀνταγαπόμενος καὶ διότι ἠσθάνετο τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του. Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἠγρύπνησαν μέχρι βαθείας νυκτός, ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος, καίτοι κεκοπιακῶς, δὲν κατεκλίθη εἰμὴ ἀφοῦ ἔγραψε μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα του

«Διὰ τὰ χρήματα, ἔγραψεν ἐν συμπεράσματι, δύναμαι νὰ περιμένω ἐν ἡ δύο ταχυδρομεῖα· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄλλο πρᾶγμα, τηλεγράφησόν μοι παραχρῆμα, ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς».

Παρῆλθεν ὀλόκληρος ἑβδομάς ἀνευ τηλεγραφήματος. Ἡ ἔλλειψις αὕτη ὑπῆρξε σκληρὰ ἀπογοήτευσις διὰ τὸν ἀνυπόμονον ἐρωμένον. Οὐχ ἤττον, ὁ Μαυρίκιος, σκεπτόμενος ὠριμότερον, ἐνόησε ὅτι ὁ πατήρ του, συνετὸς καὶ συστηματικὸς ἀνὴρ, ἴσως ἐθεώρει ἀνεπαρκῆς τὸ τηλεγράφημα, προκειμένου περὶ τοῦ βίου ὀλοκλήρου τοῦ υἱοῦ του.

Ἄλλως, ὁ Μαυρίκιος ἠδύνατο νὰ ὑπομένῃ... Ἐβλεπεν ἐκάστην ἐσπέραν ἐν οἰκειότητι ἐκείνην, τὴν ὁποίαν καθ' ἑαυτὸν ἀπεκάλει μνηστὴν του. Ἐπὶ τῇ προφάσει ἀδιαθεσίας τῆς Ἑλενίτσας, οἱ Χάρρισων εἶχον διακόψει τὰς ὑποδοχὰς των, ὥστε οὐδεὶς ἀδιάφορος προσήρχετο νὰ ἐνοχλήσῃ τοὺς δύο ἐραστὰς.

Θὰ ἐφοβούμεν νὰ θεωρηθῶ ὑπερβολικὸς ἐὰν ἔλεγον, ὅτι τὸ χαριτωμένον ζεῦγος ἐπεπόθουν τὸν Σπύρον καὶ τὸ σπῆλαιον, διότι ἡ αἴθουσα τῆς Ἀθηνᾶς ἐφαίνετο παρέχουσα ἤττονα, διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν καρδιῶν των, ἐλευθερίαν. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι ἡ κυρία Χάρρισων ἐπετῆρει τοὺς δύο νέους μετὰ τινος ἀνησυχίας, ὅτι δ' ἐπεθύμει νὰ μάθῃ, ἐὰν εἶχον δοθῆ σπουδαίως ἀμοιβαίαι ὑποσχέσεις. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τῆς οὐδὲ σκιά ὑπῆρχεν ἐνθαρρύνσεως.

Ὁ Μαυρίκιος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτου τὴν Ἑλενίτσαν, ἦν οὐδέποτε ἔβλεπε μόνην, ἀφεθείς δ' εἰς τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις, ἐνόμισεν ὅτι εὔρε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ κυρία Χάρρισων ἐπεφύλαττεν ἴδιον ὑποψήφιον καὶ ὅτι ἐφοβεῖτο μήπως ἴδη παρεμβαλλόμενον ἕτερον, εὐνοούμενον ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ἡ τοιαύτη πεποιθήσις, κρατυνομένη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐκώλυσε αὐτὸν τοῦ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν συμμαχίαν ἢ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐτῆρσε σιγὴν ἐκ συνέσεως, πεπεισμένος ὅτι τὰ πρᾶγματα ἤθελον τραπῆ ὑπὲρ αὐτοῦ ἅμα ὡς ἤθελε λαλήσει, πλὴν εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ λαλήσῃ πρὶν

ἢ λάβῃ ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς του. Οὐχ ἤττον ἔβλεπε καθ' ἐκάστην τὴν Ἑλενίτσαν, μόνον δ' οἱ ὀφθαλμοὶ των καὶ αἱ ἐκφραστικαὶ χειραψίαι των ἔλεγον: «Οὐδὲν μετεβλήθη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ἄς περιμένωμεν».

Ὁ Μαυρίκιος, μετὰ τὴν εἰς τὴν Σμύρνην ἐπάνοδόν του, μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας Λεωνίδου.

Δέον νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ πράξις του ἦτο ὑπερβολικὴ ἀβροφροσύνη, πλὴν ἠγνόει τί ὄφειλε πρὸς τὴν πρῶην φίλην του. Ἡ οἰκία ἦτο κεκλεισμένη.

Ἡ οἰκογένεια Λεωνίδου, ἐνδοῦσα εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Ἀννέττας, ἥτις ἔλεγεν ὅτι ἔπασχεν, ἐπετάχυνε τὴν εἰς Μπουρνόβα μεταβάσιν τῆς.

Ἐσπέραν τινά, μετὰ δύο ἑβδομάδας ἀπὸ τοῦ ληστρικοῦ συμβάντος, ὁ ἱατρός εἶπε πρὸς τὸν κύριον Χάρρισων:

— Τὴν πρῶην τῆς αὐρίου ἐρχεται ταχυδρομεῖον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Κατὰ ποίαν ὄραν δύναμαι νὰ ἔλθω εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ὅπως σὰς ὀμιλήσω περὶ σπουδαίων ἀντικειμένων;

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Σκῶτος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι περιμένω τὰ χρήματά σας! Μήπως ἐκάματε τὸν πατέρα σας νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τῷ θέτω τὸ μαχαίριον εἰς τὸν λαιμόν; Πιστεύσατε, ἀγαπητέ μοι, ὅτι δὲν ἐπείγομαι.

— Τὸ ἠξέυρω, ἀλλ' ἐπείγομαι ἐγὼ καὶ θὰ μάθετε αὐριον τὸν λόγον.

Ἡ Ἑλενίτσα, ἥτις ἐγίνωσκε τὸν λόγον, ἐγένετο καταπόρφυρος, μόλις δ' ὁ Μαυρίκιος ἀπῆλθεν, ἔσπευσεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπως μόνη προαπολαύσῃ τὰς συγκινήσεις τῆς ἐπιούσης.

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ τόσον προσδοκώμενη ἡμέρα. Λίαν ἐνωρὶς καὶ μάλιστα πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας, τὸ ἀτμόπλοιον τῶν Διαπορθμεύσεων ἠγκυροβόλει εἰς τὴν συνήθη αὐτῷ θέσιν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ ταχυδρομικὴ λέμβος ἀπεβίβασε τοὺς φακέλους καὶ, μετὰ μίαν ὥραν, ὀλόκληρος στολισκὸς λέμβων, ὀρωμένων ἀπὸ τῆς ζηρᾶς, διεσπάρη πρὸς διαφόρους διευθύνσεις. Ἐν αὐταῖς ἦσαν ἀξιωματικοὶ τῶν ἐλλιμενισμένων πολεμικῶν πλοίων, κομίζοντες τὰς διὰ τοὺς ἀνδρας τῶν πληρωμάτων ἐπιστολάς. Ἡ πρώτη ἐξαχθεῖσα τοῦ σάκκου ἐπὶ τοῦ Δρυῶν-δ' Οὐρβίλ ἦτο ἡ διὰ τὸν Μαυρίκιον Βιλφερῶν, ὅστις, ἀρπάσας αὐτήν, ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ὅπως ἀναγνώσῃ αὐτὴν ἀνέτως.

Ἴδου τὸ περιεχόμενόν τῆς:

«Ἀγαπητόν μοι τέκνον,

«Ἡ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ ἀνέγνωμεν μετὰ «φρίκης τὴν διήγησιν τῶν συμβάντων σοι, «τὰ ὅποια νῦν ἀναδημοσιεύουσιν ὄλαι αἱ «ἐφημερίδες. Εὐλογοῦμεν τὸν Θεόν, ὅτι «εἶσαι σφῶς καὶ ἀβλαβής! Τηλεγράφημα «τοῦ πλοίαρχου σου πρὸς τὸ ὑπουργεῖον «εἶχεν ἀναγγεῖλει τὸ γεγονός. Ἡ μήτηρ «σου διῆλθεν εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, κλαί- «ουσα ἀδιακόπως· πλὴν ἕτερον τηλεγρά- «φημα, δόξα τῷ Θεῷ, καθυσόχασε ἡμᾶς.

«Ὀϊμοί! δυστυχῆ μου φίλε, πάντα ταῦτα

«εἶναι μὴδέν, διότι εἰς τὴν ἡλικίαν σου «λησμονοῦνται ταχέως αἱ δυσχερεῖς καὶ «ἐπικίνδυνοι ὄραν. Ἐγὼ ὁμως, ὅστις σὲ «γνωρίζω, καρδία ἐνθουσιώδης καὶ διάνοια «ψυχρά, βλέπω, ὅτι σοὶ παρασκευάζω «πολὺ σοβάρην καὶ θλιβερὰν ἀπογοήτευ- «σιν! Μ' ἐρωτᾷς ἐὰν ἐνθυμοῦμαι τὴν κυ- «ρίαν Ρεννεφόρ. Τὴν ἐνθυμοῦμαι μάλιστα «πολὺ διὰ σέ, δι' ἡμᾶς, διότι ἠξέυρεις «κάλιστα, ὅτι ἡ λύπη σου εἶναι λύπη «μας. Τώρα θὰ σοι εἰπῶ διατί, παρὰ τὴν «ἐπιθυμίαν σου, δὲν σοὶ ἀπήντησα τηλε- «γραφικῶς.

«Ἡ κυρία Ρεννεφόρ ἀπέθανεν εἰς φρε- «νοκομεῖον πάσχουσα ἐξ ἐπιφροσότητος «παραφροσύνης. Ἐλησμόνησας, λοιπόν, τὴν «εἰς τὴν οἰκίαν μας ἐπίσκεψίν τῆς, τοὺς «ὑπ' ἐμοῦ ἐκφρασθέντας σοὶ φόβους μου «καὶ τὴν ἀποστολήν, δι' ἧς σ' ἐπεφόρτισα «τότε; Ἄ! αἱ προγνώσεις μου ἐπηλήθευ- «σαν πέραν τῶν φόβων μου!

«Τέκνον μου, ἄς μὴ τονεύωμεν τὰς «φράσεις. Οὐδέποτε, ἐφ' ὅσον ἐγὼ ζῶ, θὰ «ἐνυμφεῖθῃς τὴν θυγατέρα παράφρονος· «ποτέ, ποτέ! Ἴσως θὰ ἐπειθῆς ἢ θ' ἀπε- «πλάνας πατέρα μὴ ἱατρόν· οὐδέποτε ὁ- «μως τὸν ἰδικόν σου!... Ὅχι· εἶδον, πα- «ρέστην εἰς πολλὰ φρικώδη δράματα· «βομβοῦσιν εἰσέτι εἰς τὰ ὄτά μου πολλὰ «γοεραὶ κραυγαί, βλασφημίαι δαιμόνων ἢ «ὄρυγμοὶ κτηνῶν. Εἶδον πολλοὺς πατέ- «ρας, κατασκοπεύοντας μετὰ φρίκης τὸν «ἐλάχιστον σπασμὸν ροδοχρόου προσώπου «καὶ ἐρωτῶντάς με διὰ τοῦ βλέμματος: «Μήπως καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τρελλόν;» Ἄλ- «λως, φίλε μου, εἶσαι ἐπίσης ἱατρός καὶ «με νοεῖς. Λοιπόν, ἠξέυρεις ὅτι ἔχω δι- «καιον, ὅτι εἶναι ἀδύνατον καὶ δὲν ἐπιμέ- «νευς Δὲν εἶναι ἀληθές;

«Δυστυχῆς μικρά! Καταλαμβάνω ἐκ «τῆς διηγήσεώς σου, ὅτι οὐδέποτε εἶπον «αὐτῇ, ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ἀπέθανε παρά- «φρων. Ὁ Θεὸς φυλάξοι νὰ το καταστή- «σωμεν ὑμεῖς αὐτῇ γνωστόν· σκέφθητι «ὅτι σοὶ ἀπεκάλυψα μυστικὸν τοῦ ἐπαγ- «γέλματος ἡμῶν! . . . ὅτι, δήποτε δ' ἂν «συμβῆ τήρησον αὐτό.

«Ἐκεῖνος ὁμως, τὸν ὅποιον συλλογίζο- «μαι καὶ λυποῦμαι, εἶσαι σύ, ἀγαπητέ «μοι, διότι βλέπω ὅτι ἀγαπᾷς αὐτὴν πολὺ «καὶ φαντάζομαι, ὅτι εἶναι ἀξία τοῦ ἔ- «ρωτός σου. Ἄλλως, τὰ πάντα συνετέ- «λεσαν εἰς τοῦτο. Ἡ εἰς τὴν Σμύρνην «συνάντησις, ἡ ἀναγνώρισις, τὸ ρομαντι- «κὸν ἐπεισόδιον τῶν ληστῶν! Ἐνεκα τού- «του, σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι ἠγγισα τὴν ὑγιῆ «σάρκα. Σὺ γνωρίζεις τὴν μέθοδον· ὀλί- «γαι κραυγαί, ἡ πληγὴ αἰμάσσει ἀφθόνως, «ἀλλ' ἡ ἐπούλωσις ἐπέρχεται ταχυτέρα. «Ὁ πλοίαρχός σου, πρὸς ὃν ἐνεπιστεύθη «ἐφ' ὅσον ἠδυνήθη, θὰ σοὶ ἐξηγήσει τὰ «λοιπὰ. Ἐγὼ μόνον σοὶ λέγω: Ἐσο ἀνὴρ· «ἐὰν δέ με θεωρῆς σκληρόν, συγχώρησόν «με. Νὰ θυσιάσω τὰ πάντα χάριν τοῦ «μέλλοντος τῆς οἰκογενείας μου εἶναι κα- «θῆκόν μου, τὸ ὅποιον ἐκπληρῶ με τὴν «ψυχὴν βαθείως τεθλιμμένην, ἀλλὰ θὰ ἐκ- «πληρώσω μέχρι τέλους».

Ὁ Μαυρίκιος ἀνέγνωσε μηχανικῶς τοὺς

τελευταίους στίχους τῆς τρομερᾶς ἐπιστολῆς. Ἦτο κεραυνόπληκτος. Ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐβασάνιζεν ἑαυτὸν, ὅπως ἀνέυρη τὰς δυνατὰς κατὰ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Ἑλενίτσας ἀντιρρήσεις. Ἄλλ' οἴμοι! δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν, ἣν ὁ πατὴρ του κατέστησεν αὐτῷ γνωστὴν· δὲν προσεδόκα ἰδίως τὸ «ποτέ» ἐκεῖνο, τρεῖς ἐπαναλαμβανόμενον, ὡς ἀμετάκλητος καταδίκη.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξηγέρθη κατὰ τῆς πατρικῆς θελήσεως, διότι ἤρατο δι' ὄλων τῶν δυνάμεων καρδίας ἐντίμου καὶ νεανικῆς. Ἄβυσσος ἠνεψύθη μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀγαπωμένης γυναικός. Τί ὅμως ἐσήμαινε; Ἢ ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅπως ὑπερπηδήσῃ αὐτὴν, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ βάθος τῆς. Ὄφειλε νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν πατέρα του; Ἢ παρήκουε; Ἢ παρητεῖτο μάλιστα τῆς θέσεώς του καὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας του; Ἢ ἐγκατέλειπε τὴν πατρίδα του καὶ ἠὲν ἐνεκαθίστατο εἰς τὴν Σμύρνην... τίς οἶδεν ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν τον ὑσπλαγγίζετο! Ἡ ἀπαισία κληρονομία δὲν μεταβιβάζεται ἀλθανάστως εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἄλλως, ἐὰν ποτε ἡ παραφροσύνη προσέβαλλε τὴν θυγατέρα, ὡς εἶχε προσβάλει τὴν μητέρα, αὐτὸς ἠὲν ἠσθάνετο τὴν θλιβερὰν παραμυθίαν, ὅτι ἐθυσιάσθη ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς πλάσματος; Ἢ ἦτο ὁ φύλαξ αὐτῆς; ἐκεῖνη δὲν θ' ἀνεγνώριζεν ἄλλην δύναμιν εἰμὴ τὰ φιληματὰ του καὶ ἄλλας ἀλύσεις εἰμὴ τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου τῆς. Ἢ τῷ ὄφειλε τοῦλάχιστον τὴν τύχην τοῦ ν' ἀγνοῖ ἢ ἀπαντᾷ τὴν χείρονα τοῦ θανάτου ἐκείνην ζώην, συρομένη εἰς τὰ ἀπαισία ἐκεῖνα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχε πολλάκις ἐπισκεφθῆ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἱατρικῶν σπουδῶν του.

Πλὴν μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν αὐτῷ ἡ μνήμη. Πῶς εἶχε λησμονήσει τὸ ἐκ Παρισίων μέχρι τοῦ Οἴκου - Λαφίτ φοβερὸν ταξείδιον μετὰ τῆς μητρός, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο ἔτοιμον, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ νὰ φονεύσῃ αὐτὴν; Ἢ σθάνετο νῦν αὐθις τὸν φόβον, τὸν ὁποῖον εἶχε τότε αἰσθανθῆ, Θεέ μου! Ἐὰν πρόκειται περὶ ταξείδιου μακροτέρου τοῦ ταξείδιου τῆς ζωῆς ὀλοκλήρου! Ἦκουε δὲ τὴν φωνήν, ἣτις, μὲ τὴν διπλὴν αὐθεντίαν τοῦ πατρὸς καὶ ἱατροῦ, ἔκραζεν αὐτῷ: «ποτέ, ποτέ!»

Οὗτος λοιπὸν ἦτο ὁ λόγος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο ὀρατὴ, πρὸ δύο ἐβδομάδων, ἡ κυρία Χάρρισων! Ἐνεκα τούτου, ἐθεῖατο σιωπηρὰ καὶ ἀνήσυχος τὴν Ἑλενίτσαν καὶ αὐτόν! Ἐμάντευσε τὸν ἐκεῖ ἄνω εἰς τὰ ὄρη γεννηθέντα ἔρωτα, γινώσκουσα δὲ τὸ παρελθόν, προησθάνετο τὴν λύπην, ἣτις ἐμελλε νὰ σπαράξῃ τὰς καρδίας των. Καὶ αὐτὴ, ἀναμφιβόλως, ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὴν: «ποτέ, ποτέ!»

Ἀπὸ τοῦ μικροῦ παραθύρου τοῦ θαλάμου του ὁ Μαυρίκιος ἔβλεπε τὴν παράλιον ὁδὸν τῆς Σμύρνης καὶ ἐπ' αὐτῆς μίαν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν πολὺ καλῶς ἐγνώριζεν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ ἡ Ἑλενίτσα ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ καὶ τον περιέμενον.

Ὄφειλε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ νὰ τῇ εἴπῃ: «ὁ πατὴρ μου δὲν συναινεῖ,» τὸ δὲ τρομερώτερον, χωρὶς νὰ ἴναι δυνατόν νὰ τῇ εἴπῃ τὸν λόγον τῆς ἀποποιήσεως...

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Τέλος]

Z

Εἰς τινὰ τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῆς Μόσχας, κομψὴ ἀμαξα ἔστη εἰς τὴν θύραν μεγάλου μεγάρου. Ὁ ὑπρέτης κατέρχεται ταχέως ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύριδα, ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς δὲ κατέρχονται νεαρὰ ὠραία γυνὴ πλουσίως ἐνδεδυμένη καὶ ὁ σύζυγός τῆς. Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα ὅπερ διήνυσαν διέμειναν ἄφωνοι, καθήμενοι εἰς τὰς δύο γωνίας τῆς ἀμαξῆς, ἡ μὲν παρατηροῦσα δεξιόθεν, ὁ δὲ ἀριστερόθεν. Ὅταν κατῆλθον τῆς ἀμαξῆς ὁ σύζυγος οὐδόλως ἔσπευσε νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν σύζυγον του. Ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπρέτην του διὰ νὰ τῷ δώσῃ διαταγὴν τινὰ καὶ ἀνῆλθε βραδέως τὴν κλίμακα, ἣν ἡ ὠραία σύνοδος του ἀνεριχήθη ἐλαφρῶς.

Τὸ ζεῦγος τοῦτο, οὔτινος ἡ ζοφερὰ ἀνία καὶ ἡ δυσαρμοστία ἐλέγχονται καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα συμβάντα τοῦ καθημερινοῦ βίου, εἶναι αὐτὸ τοῦτο, οὔτινος τὴν ἱστορίαν ἐπειράθημεν νὰ διηγηθῶμεν. Εἶναι ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Παυλίνα.

— Τί ὠραῖο κοριτσάκι! τί καλὸ! ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα, θωπεύουσα παιδίσκην τινὰ τῆς πριγκηπίσσης, ἣν ἐπεσκέπτετο. Πόσα παιδιὰ λοιπὸν ἔχεις πριγκηπίσσα;

— Ἐξ.

— Δεῖξέ μοί τα, σὲ παρακαλῶ. Ἐπεθύμουν νὰ τὰ φιλήσω ὅλα.

Ἡ πριγκηπίσσα ἐσήμανε.

— Παρακάλεσε τὴν δεσποινίδα Ροδόλφου, εἶπε πρὸς τὸν ὑπρέτην, νὰ φέρῃ ἐδῶ τὰ παιδιὰ.

Διακρούντων τούτων ὁ Ἀντώνιος διέμεινε λίαν σκυθρωπὸς εἰς τι θρονίον, ὀλίγας λέξεις μόνον προσθέτων εἰς τὰς ζωηρὰς καὶ ταχεῖας ἀναφωνήσεις τῆς συζύγου του.

— Καὶ σύ, Παυλίνα, εἶπεν ἡ πριγκηπίσσα, δὲν ἔχεις πάντοτε παιδιὰ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Παυλίνα μειδιῶσα.

Ἡ παιδικγωγὸς εἰσῆλθε μετὰ τῶν μικρῶν μαθητριῶν τῆς. Εἶναι αὕτη ὠραία νεανίς, ἀξιοπαρατήρητος διὰ τὴν χάριν τῆς καὶ τὸ μετριόφρον ἐξωτερικόν τῆς.

Ὅταν τὴν εἶδεν ὁ Ἀντώνιος ἔκαμε κί-

νημα ἐκπλήξεως, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔλαβε νέαν ἔκφρασιν. Καίτοι ἡ σύζυγός του ἀπησχολεῖτο ὑπὸ τῶν παιδιῶν, ἐν τούτοις διὰ λαθραίου βλέμματος παρατήρησε τὴν ἐπιγενομένην μεταλλαγὴν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ συζύγου τῆς, ταυτοχρόνως δὲ εἶδεν ὅτι ἡ νεαρὰ παιδαγωγὸς ὠχρίασεν αἰφνης καὶ ἠρρυθρίασεν. Ἐὰν ἡ ζηλοτυπία δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀνευ ἔρωτος, ἀν' ἡ κακία δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ ἐφ' ὠραίου προσώπου, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Παυλίνα κατελήθη ὑπὸ ζηλοτυπίας καὶ κακίστης σκέψεως. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθει ν' ἀποτεινῇ παντοίας φιλοφροσύνας πρὸς τὴν πριγκηπίσσαν, ἀλλ' ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς βλέμμα μεστὸν βαθείας περιφρονήσεως.

Ὁ Ἀντώνιος ἠσθάνετο ἐκυτὸν ἐστενωχωρημένον, ἀγνοῶν δὲ τί νὰ πράξῃ, ἐστράφη πρὸς τὴν παιδαγωγὸν.

— Δεσποινίς Ροδόλφου... χαίρω, διότι σὰς συνήτησα.

Ἡ νεανίς ὑπεκλίθη.

— Ὁ πατὴρ σας...

— Τὸν ἔχασα, πρὸ πολλοῦ ἤδη, ἀπεκρίθη ἡ Λιουδίμιλα διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Πῶς! ἀπέθανε;

— Μάλιστα, πρὸ ἐνός ἔτους καὶ πλέον.

— Γνωρίζετε τὴν δεσποινίδα Ροδόλφου; εἶπεν αἰφνης ἡ πριγκηπίσσα.

— Ἐγνώρισα τὸν πατέρα τῆς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος προσπαθὼν νὰ λάβῃ ἀφελὲς ὕφος. Ἦτο ἀγαθώτατος ἄνθρωπος.

Μετ' ὀλίγον ἀμφοτέροι οἱ σύζυγοι περατώσαντες τὴν ἐπίσκεψίν των ἀνῆρχοντο εἰς τὴν ἀμαξαν.

— Ἐλαβον λοιπὸν τὴν εὐχαρίστησιν, εἶπεν ἡ Παυλίνα, νὰ ἴδω σήμερον πκαλαιὰν γνωριμίαν σου;

Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἶχες πράγματι καὶ κακὸ ροῦστο.

Ἡ αὐτὴ σιωπὴ ἐκ μέρους τοῦ Ἀντωνίου.

— Ὁ ἦναι, νομίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Παυλίνα κόρη κἀνεὸς ἐμβαλωματοῦ.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ ἀμαξα ἔφθασε πλησίον τῆς ἀγγλικῆς Λέσχης.

— Σταμάτησε, ἐφώνησεν ὁ Ἀντώνιος πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην του. Ὁ καταβῶ ἐδῶ.

— Εἰς τῆς πριγκηπίσσης σου Σπλετμίνια, εἶπεν ἡ Παυλίνα.

Οἱ ἵπποι ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδὸν των οἱ δὲ διαβάται ἀπεθαύμαζον τὸ λαμπρὸν ὄχημα καὶ τὴν χαριστάτην γυναῖκα, ἣτις εὐρίσκετο ἐντός, νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν μαλακῶν προσκεφαλαίων.

Δύο μῆνες παρήλθον. Τὸ φθινόπωρον ἐπλησίασε καὶ ἤδη εἰς τὰ δωμάτια ἀνάπτουν πῦρ. Ὁ Ἀντώνιος εὐρίσκεται ἐν τῷ γραφείῳ του, μόνος, ρεμβός, θεωρῶν ἀορίστως τὸ σπινθηροβολοῦν ἐν τῇ ἐστία του πῦρ. Εἰσέρχεται ὁ θαλαμηπόλος του καὶ διὰ μυστηριώδους ὕφους τῷ ἐγχειρίζει ἐπιστολήν. Ὁ Ἀντώνιος λαμβάνει ἀνησυχῶς τὴν ἐπιστολήν ταύτην, νεύει τῷ ὑ-

η του να εξέλθη, ανοίγει διὰ πυρ-
πύου χειρός τὸν φάκελλον, ἀναγινώσκει
καὶ εἶτα ἐπαναπίπτει ἐπὶ τοῦ θρόνου,
οἷον ἡ ζωὴ του κατεστράφη.

«Ἐπιθυμεῖς νὰ σοὶ ἀπαντήσω, Ἀντώ-
νιε. Δὲν σοὶ ἀρκεῖ ὅτι κατὰ τὴν μετὰ σοῦ
συνέντευξίν μου ἐπρόδωκα τὸ ὀλέθριον καὶ
δυστυχὲς μυστικόν μου. Ἐπιθυμεῖς νὰ σοὶ
ἀπαντήσω. Λέγεις ὅτι πάσχεις καὶ ὅτι
μία μου λέξις θὰ σ' εὐεργετήσῃ. Θέλεις
νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου. Αἴ!
λοιπόν! θὰ τὸ κάμω διὰ πρώτην... καὶ
διὰ τελευταίαν φοράν, διότι δὲν θὰ μ'
ἐπανιδῆς πλέον ποτέ... ποτέ. Καθ' ἣν
στιγμὴν μέλλομεν ν' ἀποχωρισθῶμεν αἰ-
ωνίως, σοὶ τὸ λέγω, Ἀντώνιε, σὲ ἀ-
γαπῶ... Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο τῆς
ζωῆς μου. Εἰμπορεῖς νὰ μεταχειρισθῆς
αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ὅπως θέλῃς, νὰ
τὴν κρύψῃς ἀπὸ τῆς συζύγου σου, ἢ
νὰ τὴν ἐπιδείξῃς εἰς τὸν κόσμον ὀλόκλη-
ρον. Ἄπαξ τοῦλάχιστον, κατὰ τὸ διά-
στημα τοῦ βίου μου, θὰ λάβω τὴν τόλ-
μην νὰ διακηρύξω θαρραλέως ὅτι οὐδεὶς
νόμος ἐν τῷ κόσμῳ μὲ ἠμπόδισε νὰ σὲ
ἀγαπήσω.

«Ἄλλ' εἰς τὴν ἐρωτικὴν ταύτην λέξιν ἐ-
νοῦται ἡ ἀκράδαντος λέξις τοῦ ἀποχαι-
ρετισμοῦ. Δὲν θ' ἀκούσης πλέον ἄλλον λό-
γον ἀπ' ἐμοῦ. Δὲν θὰ μὲ ἴδῃς πλέον.

«Ἀντώνιε, διατί μὲ κατέστρεψες; Τί
σοὶ ἔκαμα διὰ νὰ καταστῆς δι' ἐμὲ Θεῖα
τιμωρία; Μήπως ἐγὼ ἤλθον νὰ σ' εὐρω;
Μήπως σ' ἐκάλεσα ἐγὼ; Ὁχι, σὺ τούαν-
τίον μὲ ἀνεκάλυψες διὰ νὰ μὲ παρασύρῃς
εἰς τὴν ἄβυσσον. Δι' ἐμὲ τετέλεσται. Δι'
ἐμὲ τὸ παρελθὸν εἶναι δηλητηριασμένον, τὸ
παρὸν φρικῶδες, τὸ μέλλον κατεστραμμέ-
νον. Ἄλλ' ὄχι, Ἀντώνιε, σ' εὐχαριστῶ.
Ἐπὶ τῆς ὁ σωτῆρ ἄγγελός μου. Μοὶ ἀ-
πεκάλυψες τὰς χαρὰς τῆς ζωῆς, καὶ ποῖαν
εὐτυχίαν δύναται τις ν' ἀπολαύσῃ εἰς αὐ-
τὸν τὸν κόσμον. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἐν-
αερίων κορυφῶν, παρετήρησα τὴν γῆν τῆς
ἐπαγγελίας ἢ ἄβυσσος μὲ διαχωρίζει ἀπ'
αὐτῆς. Ἄλλ' ἀδιάφορον! Εἶδον τοὺς βλ-
σαμῶδεις κήπους τῆς καὶ ἀνέπνευσα τὴν
εὐωδίαν των.

«Μήπως δὲν εἶμαι ἄθῳα ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ, ἐνώπιον τῶν συγγενῶν μου, ἐνώπιον
σοῦ, ἐνώπιον ἐμοῦ; Ὁ κόσμος δυνατὸν
νὰ μὲ καταδικάσῃ, ἀλλ' ὑπάρχει ἕτερος
κριτῆς καὶ αὐτὸν ἐπικαλοῦμαι. Μέχρι τῆς
ἐσχάτης μου ὥρας, θὰ δέωμαι ὅπως οὐδεὶς
ἄλλος κατηγορηθῆ ἔξ αἰτίας μου πρὸ τοῦ
ὑπερτάτου τούτου κριτοῦ. Προτιμῶ νὰ ὑ-
ποφέρω μόνη χάριν ὄλων.

«Ἐνίοτε ἐρωτῶ ἑμαυτὴν διατί κατεδι-
κάσθην εἰς τὸσον σκληρὰν τύχην, διατί
ἀπὸ τῆς κοιτίδος ἐστιγματίσθην, οὕτως
εἶπεῖν, διὰ τοῦ σημείου τῆς κατάρας τοῦ
Καῖν; Πέριξ ἐμοῦ ἀπήστραπτεν ἐπὶ τοῦ
προσώπου ὄλων ἡ χαρὰ, ἐν ᾧ ἐγὼ ἤμην
ὡς ὄρφανὴ εἰς τοὺς κόλπους τῆς οικογε-
νεῖας μου, καὶ μ' ἐστιγματίζον διὰ τοῦ ὀ-
νόματος τῆς Ἠλιθίου. Ναί, ἤμην ἡλίθιος
καὶ ὅμως ἠδυνάμην νὰ καθιστῶ τοὺς ἄλ-
λους εὐτυχεῖς. Ποσάκις διὰ τῆς ἀγάπης
μου καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μου παρηγόρησα

τὸν πατέρα μου διὰ τὰς φροντίδας τὰς ὀ-
ποίας τῷ παρεῖχον αἱ ὑποθέσεις του, διὰ
τὰς λύπας τὰς ὁποίας ἐδοκίμαζεν εἰς τὴν
οἰκίαν του! Ποσάκις ἀπέμαξα τὰ δάκρυά
του καὶ ἐπανάφερον τὸ μειδίαμα εἰς τὰ
χεῖλη του! Μήπως δὲν εἰργάσθην διὰ τὴν
εὐτυχίαν τῶν ἀδελφῶν μου, ἀφοσιωθείσα
εἰς τὴν ἀνατροπὴν των, διδάξασα τὸ κα-
θῆκόν των; Δὲν θὰ μ' ἐλησμόνησαν, ἐλ-
πίζω. Συλλογίζονται ἀκόμη τὴν μικρὰν
των ἡλίθιον. Μήπως δὲν ἔλαβα τὴν εὐχα-
ρίστησιν νὰ βοηθῶ τὸν δυστυχῆ πατέρα
μου ὅταν ἐγήρασε καὶ κατεβλήθη καὶ ἐγ-
κατελείφθη, καὶ νὰ καταστῶ τὸ στήριγμά
του μέχρι τελευταίας πνοῆς; Ἡ εὐτυχία
αὕτη, τὴν ὁποῖαν ἔδωκα εἰς τοὺς ἄλλους,
ἦτο ἡ ἰδική μου εὐτυχία. Ἄλλὰ διατί
ἀπεμακρύνθη τῆς ταπεινῆς περιφερείας
τὴν ὁποῖαν ἡ εἰμαρμένη μοὶ ὑπέδειξε;
Διατί ἤνοιξα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν
ψυχὴν μου εἰς ἐρωτικὸν ὄνειροπόλημα;
Δὲν ἔπρεπε ν' ἀρκεσθῶ νὰ ζήσω ὡς πτωχὴ
ἡλίθιος;

«Καὶ ὅμως πταίω ἐγὼ; Μοὶ ἐπεράνης,
καὶ τώρα ἀκόμη δὲν ἐννοῶ διατί κατε-
χράσθης τὸσον σκληρῶς τῆς εὐπιστίας
μου, καὶ ἀγνοῶ πῶς κατέλαβες τὰς σκέ-
ψεις μου.

«Ναί, ἠὲχριστούμην νὰ σὲ διακρίνω
μεταξὺ τῶν κοινῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα μὲ
περικύκλουν. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ὠραία
καὶ τιμῖα φυσιογνωμία σου ἤλεγχεν ὀ-
ραίαν ψυχὴν ἐπεκατέστην αὐτὴν τὴν ψυ-
χὴν καὶ ἐνόμισα ὅτι ἀνταπεκρίνετο εἰς
τὴν πρόσκλησίν μου. Ἐνθυμεῖσαι ἀκόμη
τὴν ἡμέραν καθ' ἣν σ' ἐσυμβούλευον νὰ
μελετήσῃς; Μὲ ποῖαν ἐπιτηδειότητα μοὶ
ἀπέκρυπτες τὴν ἀληθῆ θέσιν σου... Ἐ-
φανταζόμην ὅτι σοὶ ἐδίδόν τὴν νοερὰν
πνοήν, ὅπως ὁ Πυγμαχίονος εἰς τὸ ἀγαλμά
του... Ἄ! πτωχὰ χίμαιρά μου!

«Ἄλλὰ πρὸς τί ν' ἀναπολώ τὸ παρελ-
θόν; Διατί νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ αἰφνιδία
ἐξαφάνισίς σου, ἡ ἀνεξήγητος ἀπομάκρυν-
σίς σου μοὶ ἀπεκάλυψαν πόσον σὲ ἠγάπων,
καὶ ποῖα φρίκη μὲ κατέλαβεν ὅταν ἔμα-
θον ὅτι δὲν ἦσο ὅ,τι σ' ἐνόμιζον, ὅτι
ἦσο ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, πεπαιδευμέ-
νος, πλούσιος!... Ἐπειτα, ἐν τῇ παρα-
φορᾷ τῶν παραφρόνων ἀπατῶν μου, κα-
τήνησα νὰ φαντασθῶ ὅτι μὲ ἠγάπας,
ὅτι μοὶ ἀπέκρυψες τὴν ἀληθῆ θέσιν σου
διὰ νὰ μὲ πλησιάσῃς καλλίτερον καὶ σὲ
ἀνέμενον, καὶ ἔζων μόνον ἐν τῇ ἐλπίδι
τοῦ νὰ σ' ἐπανιδῶ. ὦ! Θεέ μου! ἂν
αἰφνιδίως ἐπανήρχεσο μὲ τὸν δακτύλιον
τῶν ἀρραβῶνων, ἂν μοὶ παρουσιάξεσο οἷος
σ' ἔβλεπον ἀκαταπαύστως εἰς τὰς ἀγρυ-
πνίας μου καὶ εἰς τὰ ὄνειρά μου, δὲν θὰ
ὑπέμενον αὐτὴν τὴν εὐδαιμονίαν. Θ' ἀπέ-
θνησκον, ἀλλὰ ποῖον θάνατον! Οἱ ἀγ-
γελοὶ τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἐφθόνουν τὴν τύ-
χην μου καὶ θὰ παρεπονούντο διὰ τὴν
ἀθανασίαν των. Τότε, μίαν μόνην σκέψιν
καὶ ἓνα πόθον εἶχον, καὶ οἰοσθήτε μὲ
παρετῆρει μετὰ προσοχῆς τότε δὲν θὰ
μὲ ἀπεκάλει ἡλίθιον, ἀλλ' ἄφρονα.

«Ἐκεῖνοι οἵτινες μὲ εἶχον ἤδη δώσω
τὸ προσβλητικὸν ἐπίθετον δὲν ἐβράδυναν

νὰ εὐρωσι καὶ ἄλλο. Ἡ μοχθηρία των
δὲν ἠδυνήθη νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ ἡ γλωσσά
των ν' ἀναπαυθῆ. Μὲ κατηγορήσαν διὰ
κακότηδες παράπτωμα. Εἶπον ὅτι ἦσο...
ὅτι ἤμην... Μόνος ὁ πατήρ μου ἠρνήθη
νὰ πιστεύσῃ τὰς ἀτιμίας ταύτας. Ἡμέ-
ραν τινὰ θεωρήσας με ἤρτισε νὰ κλαίῃ,
ἔπειτα μοὶ εἶπεν: «Εἶσαι ἄθῳα, ἀλλὰ
δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν διαγωγὴν
αὐτοῦ τοῦ νέου, δὲν εἰξεύρω διατί ἤλθε
σπίτι μας. Ἄλλ' εἶμαι βέβαιος διὰ τὴν
ἀθωότητά σου καὶ ὅμως δὲν εἰμπορεῖς νὰ
μείνῃς πλὴον μαζί μας.

«Τότε ἔφυγα εἰς τὸν κόσμον, ὡς εἰς ἔ-
ρημον. Ἐκρύβην μεταξὺ τῶν παιδιῶν...
Καὶ τώρα, ποῦ ν' ἀποσυρθῶ; Ἐπεράνης
πάλιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, εἰς ποῖον
μέρος νὰ καταφύγω; Διατί λοιπόν δὲν
προσεποιήθης ὅτι δὲν μὲν γνωρίζεις; Οἱ-
μοὶ! Ἀντώνιε, πιστεύω, ὅτι δὲν ἠδυνή-
θης νὰ τὸ πράξῃς, πιστεύω ὅτι μ' ἀγα-
πᾶς... ἡ ἐπιστολή σου... οἱ λόγοι σου
μοὶ τὸ ἀποδεικνύουν... ἐκτὸς τούτου εἰ-
ξεύρω ὅτι ὑποφέρεις, ὅτι ἡ εἰμαρμένη σου
σ' ἔδρασε εἰς ἄλυσιν ἀπ' ἧς δὲν δύνασαι
ν' ἀπαλλαγῆς. Ἄν ἡ ὁμολογία μου δύ-
νάται νὰ σὲ ἀνακουφίσῃ, σοὶ τὸ ἐπανα-
λαμβάνω, Ἀντώνιε, σὲ ἀγαπῶ.

«Ἄλλὰ δὲν θὰ μ' ἐπανιδῆς πλέον. Αὐ-
ριον ἀναχωρῶ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς πριγκη-
πίσσης. Διὰ σὲ καθὼς καὶ δι' ἐμὲ ὁ ἔρωσ
σου θὰ ἦτο ἐγκλημα θὰ μὰς παρέσυρεν
ἀμφοτέρους εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἄνευ τοῦ
ἔρωτος αὐτοῦ ὅμως, εἰς τί μοὶ χρησιμεύει
ἡ ζωὴ; Ποῦ θὰ ὑπάγω; Ὁ Θεὸς εἰξεύ-
ρει. Δὲν δύναμαι νὰ μείνω εἰς Μόσχαν,
ἐν ἣ κατοικεῖ ἡ σύζυγός σου, εἰς ἣν εὐ-
ρίσκεται ἡ μυτριά μου. Δὲν ἔχω πλέον
οικογένειαν, καὶ ὁ πατήρ μου δὲν ζῆ πλέον
διὰ νὰ μὲ θλίψῃ ἐπὶ τῆς καρδίας του
καὶ μοὶ εἶπη: «Καὶ ἂν ὁ κόσμος ὀλόκλη-
ρος σὲ κατηγορήσῃ, ἐγὼ θὰ ὀρκίζωμαι ὅτι
εἶσαι ἄθῳα.

«Ἄχ! τί λύπην ποῦ αἰσθάνομαι τώρα
εἰς τὴν ψυχὴν μου! Παρομοίαν ἄπαξ μό-
νον ὑπέστην, ὅταν ὁ δυστυχὴς πατήρ μου
ἀπέθανεν ἐγκαταλελειμμένος, λησμονη-
μένος ἀπὸ ὄλους καὶ μόνον ἀπὸ ἐμὲ βοη-
θούμενος.

«Ἄλλ' εἰς ὅ,τι ἱερώτερον ἔχεις, σ' ἐξορ-
κίζω μὴ προσπαθήσῃς νὰ μ' ἐπανεύρῃς,
καὶ μὴ σιεφθῆς ν' ἀνακαλύψῃς τί ἀπέγι-
να. Ἐπάρχει ἐπὶ γῆς καταφύγιον εἰς τὸ
ὅποῖον οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ἀκολου-
θήσῃ καὶ εἰς ὃ δὲν θ' ἀκούσω πλέον μο-
χθηροῦς λόγους.

«Ἀντώνιε, θὰ μὲ λυπηθῆς ἄρά γε; Ἡ
μήπως καὶ ὁ ἔρωσ σου εἶναι ἀπάτη;»

Μετὰ τινὰς ἡμέρας φίλη τις τῆς πριγκη-
κίπισσης τῇ ἔλεγε:

— Ποῦ εἶναι λοιπόν ἡ δεσποινὶς Ρο-
δόλφου; Ἐνόμιζα ὅτι ἦσο εὐχαριστημένη
ἀπ' αὐτὴν.

— Ἀληθῶς, ἀπεκρίθη ἡ πριγκήπισσα,
ἐξετέλει κάλλιστα τὰ καθήκοντά της,
ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ μείνῃ μαζί μου, καὶ

ἀγνοῶ ποῦ ὑπῆγεν. Εἶναι ἀγαθὴ καὶ ἡσυχος νέα καὶ ὅμως τόσον παράδοξος, ὥστε ἐνίοτε κατήντησα νὰ συλλογισθῶ ὅτι ἦτο ... πῶς νὰ εἶπω;.. ναί, ὀλίγον τρελή.

Καὶ ἡ πριγκίπισσα ἐμειδίασε προφέρουσα τὴν λέξιν ταύτην, ὡσεὶ διὰ νὰ μετριάσῃ τὸ ἐπίθετον, ὅπερ ἔδιδεν εἰς τὴν νεαρὰν παιδαγωγόν.

Ἐγκωμιάζουσι τὰ περίχωρα τῆς Μόσχας... Δὲν συμφωνῶ ποσῶς μὲ τὴν γνώμην ἐκεῖνων, οἵτινες τὰ ζωγραφίζουσι εὐθυμα, τινὰ δὲ τοπεῖά της, ἄτινα ἐπαινοῦν, μοὶ φαίνονται ἀηδῆ. Ἀπὸ τοὺς κήπους, τὰ ἄλση, καὶ τὰς ἐπαύλεις, ἔνθα ἑκατομμύρια ἑδαπανήθησαν, προτιμῶ ἀγροτικά μέρη, εἰς ἃ ἡ φύσις δὲν ἐπεδαψίλευσε τὴν συνδρομὴν τῆς τέχνης, ἔνθα τὰ δάση καὶ τὰ ὕδατα ἀναδεικνύονται ἐν ὅλῃ τῇ ἀπλότῃ αὐτῶν. Ἐν μάλιστα, ἐξ ὧλων, οὐδέποτε θέλω παύσει ἐπισκεπτόμενος τὸ Λουζνίκ. Ἐκεῖ ἀφ' ἐνὸς φαίνεται ἡ κοιλὰς τοῦ Νοβοδιέβιτς μὲ ἀρχαῖόν τι μοναστήριον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ζωγραφικοί λόφοι, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὁποίων ρεῖ ἐλικοειδῆς ὁ Μόσχος. Ἐπειτα τῆδε κἀκεῖσε διεσπαρμέναι οἰκίαι, χωρία καὶ ἀπειρος πεδιάς. Τὸ τοπεῖον εἶναι ἐπιβλητικόν, μονῆρες καὶ μεστὸν μελαγχολίας. Συχνάκις μετέβην ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδω τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τοὺς κώδωνας τοῦ μοναστηρίου, τὴν σελήνην ὑψομένην εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀντικατοπτριζομένην εἰς τὸν ῥύακα καὶ λάμπουσαν εἰς τὰ φυλλώματα, ἐν ᾧ ἡ ἀηδὼν ἔψαλλε τὰ μελωδικὰ ἄσματά της.

Ἐραίαν θερινὴν ἐσπέραν ἀνὴρ τις περιπάτει εἰς τοὺς τόπους τούτους, ἀνὴρ νέος ἔτι, ἀλλ' εἰς ἄκρον σκεπτικός. Τὰ βλέμματά του ἐπλανῶντο πανταχόσε μετὰ φαινομενικῆς περιεργίας· ἐφαίνετο ὅτι ἡ φύσις ἐκείνη τὸν καθήδυνεν εἰς ἄκρον ἐν τῷ ζοφεῷ μαρμαρῷ του, συγκινοῦσα τὴν καρδίαν του. Ἐκ πρώτης ὄψεως δυσκόλως ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τις τὴν αἰτίαν τῆς προώρου ἀθυμίας του. Τὸ πρόσωπόν του οὐδόλως ἦτο ἐρρυτιδωμένον ὑπὸ τῶν κόπων τῆς ἐργασίας, οὔτε ἠύλακωμένον ἐκ τῶν ἀταξιών τῶν παθῶν, ἀλλ' ἐδείκνυε μᾶλλον ἐξησθεμισμένην καὶ ἀποθεθαρμένην ψυχὴν, δι' ἣν ἡ ζωὴ κατήντησε βαρὺ φορτίον.

Ἐμεινεν ἐπὶ μακρὸν καθήμενος ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ῥύακος, ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς κλάδους τῶν ἰτεῶν. Ἡ νύξ προσήγγιζε, πέραξ αὐτοῦ τὰ πάντα ἦσαν σιωπηρά, τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἄψυχα. Φύλλα τινὰ μόνον, ἀπεσπασμένα τῶν κλάδων των, ἐπέτοντο τῆδε κἀκεῖσε καὶ ἐθορύβουσι εἰς τὰ ὠτά του. Αἰφνης τὴν προσοχὴν του διήγειρον στεναγμοὶ γραίας γονυπετοῦς εἰς τινὰ ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ. Τὴν ἐπλησίασε.

— Διατί στεναζέεις; τὴν ἠρώτησε, τί σοὶ συνέβη;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι κλαίεις.

— Δὲν κλαίει κανεὶς μόνον διὰ τὰ ἰδικὰ τοῦ δυστυχήματα.

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν κάμμίαν ἰδικὴν σου λύπην;

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ. Ἐγὼ σπίτι μου ἀρετὸ ψωμί, ρούχα καὶ παιδιὰ. Ἀλλὰ κλαίω γιὰ ἓνα δυστυχῆμα ποῦ συνέβη ἐδῶ καὶ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἔξελῶ ποτέ μου.

— Εἰπέ μοὶ το.

— Ὅριστε:

«Εἶναι τώρα δύο χρόνια ποῦ εἶδα νὰ ἔλθῃ μία νέα ὠραιότητα, ἀλλὰ χλωμὴ πολὺ, καὶ μοὶ ἐζήτησε τὴν ἀδεια νὰ μείνῃ σπίτι μου. Ἐμεινε κάμποσο καιρὸ· ἐχάιδευσεν τὰ παιδιὰ μου, ἔπειτα ἔκλαιγε, ἔπαιρνε ἓνα βιβλίον καὶ πάλι ἔκλαιγε. Ἐγὼ ἔβλεπα πῶς ἦταν καλὴ, γιὰ τὴν ἄδελφὴν ὅπως ἡ κυρία τῆς χώρας, μὴ μέραι μάλιστα ποῦ κλαιγόμυνα γιὰ τὴν φτώχεια μου μοὺ ἔδωσε εἰκὸς πέντε ρούβλια. Ἐνα πρῶτ' ἐκάθησε εἰς αὐτὴν τὴν θέσι ποῦ κάθησε τώρα σεῖς, ἐσηκώθη, ἐκύτταξε κάμποσο καιρὸ τὸ νερό, ἔκαμε τὸ σταυρὸ της...»

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ γραῖα ἐσταυροκοπεῖτο· εἶτα προσέθηκε:

— Ὁ Θεὸς ν' ἀναπάψῃ τὴν ψυχὴ της!

— Καὶ δὲν εἰζεύρεις ποία ἦτο; ἀνέκραζεν ὁ νέος σκυθρωπός.

— Ὅχι. Κανεὶς δὲν ἐρχόταν νὰ τὴν βλέπῃ. Τὴν ἔθαψαν ἐκεῖ, εἰς τὸ δάσος, ὅταν κάμμια ἀμαρτωλὴ. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιη πῶς ἦταν πολὺ καλὴ νέα καὶ κανεὶς παληάνθρωπος θὰ τὴν κατέστρεψε. Γιὰ τὴν ἀνάπαψι τῆς ψυχῆς της ἔδωσα ὅσα χρήματα ἔφησε, μόνον τὸ βιβλίον ποῦ διάβαζε ὀλοένα ἐκράτησα καὶ τὸ μανθῆλι ποῦ σφόγγιζε τὰ δάκρυά της.

— Δεῖξέ μοὶ τα.

— Ὅριστε.

Ἦτο βιβλίον γερμανικῶν παρακλήσεων. Ἐπὶ λευκοῦ φύλλου εὐρίσκοντο γεγραμμένα τὰ ἐξῆς γερμανιστί:

«Τῆ ἀγαπητῆ μου κόρη, διὰ νὰ δέηται εἰς τὸν Θεὸν ὅταν αἰσθανθῇ τὸ βάρος τῆς θλίψεως.»

Τὸ μανθῆλιον ἔφερεν εἰς τινὰ ἄκρον του, Α. Ρ., τὰ δύο ἀρχικὰ γράμματα τῆς Λιουδμίλας Ροδόλφου.

Ὁ νέος ἠνέφξεν τὸ βιβλίον καὶ τὸ μανθῆλιον σπασμωδικῶς σχεδόν. Ἐκάθησεν αὐτὴς ἐπὶ τῆς ὄχθης καὶ διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος. Ἡ γραῖα ἵστατο παραπλευρῶς αὐτοῦ, θεωροῦσα αὐτὸν μετὰ φόβου καὶ μὴ τολμῶσα νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐπὶ τέλος ἐκείνος ἠγέρθη καὶ τῆ εἶπε:

— Δέου ὑπὲρ αὐτῆς, λάβε αὐτὰ τὰ ἑκατὸν ρούβλια, ἐγὼ δὲ λαμβάνω τὸ βιβλίον καὶ τὸ μανθῆλιον.

Ἐκείνη ὑπεκλίθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ σιωπηλὴ καὶ ὁ νέος ἀπεμακρύνθη.

Θὰ παρηγορήθη πιθανῶς. Εἶναι πλούσιος, σύζυγος νεαρὸς καὶ ὠρχίας γυναικὸς καὶ χαίρει μεγάλῃς ὑπολήψεως ἐν τῷ κόσμῳ.

Γ. Α. Βνης

ΤΕΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Εὐανθίαν Π. Βαρβαρέσου, κκ. Ἀχιλλία Κυριακίδην, Ἐθελδων Γλυκύν, Γεώργ. Δεκάριον, Χρήστον Ν. Αναγνωστόπουλον, Παναγιώτην Σκιαδῶν, Ἰωάν. Π. Ἀβλιγον, Π. Καραντζᾶν, Στέφανον Κωνσταντινίδην, Ἐμμανουὴλ Σ. Μπούκη, Ἰω. Δ. Φραγκόπουλον, Ζαφ. Ζαφειρόπουλον, Π. Ρατζηκότιον, τελόντην, συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. — κκ. Ζαχ. Πολιτόπουλον οἰκον. ἔφορ., Ἰω. Μήντζαν, Φώτιον Εὐσταθίου, Δ. Α. Φωτιάδην, Κωστῆν Γιάννην, Ἐπαμ. Σιγάλαν, Νικ. Σ. Μηλιαρέσην, Π. Κ. Εὐκλείδην, Ἰω. Μισαηλίδην, Ν. Ἰωακειμίδην, Δ. Γ. Εὐαγγελίδην, Στέφ. Κ. Βούλιουλου, Δ. Χ. Γεωργιάδην, Ἡρ. Φ. Βασιλειάδην, Ἠλίαν Μούλην, ἐνεγράφητε ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Κωνσταντινίου, Βόλου. Ἡμεροδείκτας κομφοῦς, διαφόρων τιμῶν καὶ ποιότητων, δυνάμεθα νὰ πέμψωμεν ὑμῖν ταχυδρομικῶς ἐκ τῶν ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν πωλουμένων. — κ. Π. Δημητρίου Νάυπλιον. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὰς εἰκόνας Σοφίας, Κωνσταντινίου κτλ. — κ. Ι. Μιχαηλίδην, Λευκωσίαν. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Ε. Γ. λίραι ἀγγλικαὶ 2. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἀναστ. Ἀναστασιάδην καὶ Ζ. Καλέντζην. Ἀπὸ καρδίας εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐνεργείας σας. Φύλλα ἔλλειποντα ἀπεστάλησαν, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐγγραφεῖντας 5 συνδρομητὰς

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομητὰι ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομφοτάτον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας, χάριν, πρωτοτυπίαν.

Σελίδες 450, πυκνότεται. — Συνοψεύεται 50. — Θέματα καὶ διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπίκαιροι, κοινωνικῶταται, χαριτωμέναι, μαγευτικαί. — Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκώταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύλου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπροσωπεύει ἐν σμικρῷ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας:

Χαρτόδετον φρ. 5. — χρυσοδέτον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν:

Χαρτόδ. φρ. 3,50 — χρυσοδ. φρ. 4,50.

Πωλεῖται παρ' ἡμῖν καὶ ἀποστέλλεται εὐλεύθερον ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον. Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Πραστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικάκη καὶ παραπλευρῶς τῆς μεγάλῃς οἰκίας Μαυρομιχάλη.